

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Adam Oehlenschläger

Citation: Ploug, Carl: "Adam Oehlenschläger", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 254.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid79522/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

†

Adam Oehlenschläger.

1.

„Skjaldenes Adam“ er død! „Det nordiske
Sangriges Konning“
Bøjed sit Hoved træt; Plektret faldt ud af
hans Haand.

Naar han rørte med det de liffige tonende Streng,
Lyttede Land og Hav, bævede Nordens Natur;
Granerne susede blidt, og Fossen rislede sagte,
Huldren sukkede ømt, Jutulen græd som et Barn,
Elverpigernes Ring sig løste paa dugvaade Tillie,
Blomsten duftede stærkt, Bølgerne aandede dybt.
Menneskens Hjerter svam i stille Fryd som Naturen,
Rørtos, kvægedes mildt, aned et højere Liv, —
Det var hans Herskermagt; nu er den brudt som
hans Øje:
Derfor er Landesorg over det trodelte Nord.

2.

Til Østens Væld,
Til Morgenrødens Straaler
Paa Ungdomsvinger fløj hans Sjæl
Og øste Guld deraf i fulde Skaaler.

I Sprogets Schakt
Nødstog han dristig ene
Og hented op dets skjulte Pragt,
De klare Perler, farverige Stene;
Og undrende hans Samtid stod,
Da ud han strøede Alt med ødselt Mod.

Med uvant Haand
Han Tryllelampen hæved,
Og bød som Herre Lampens Aand
Udrette villig, hvad hans Villie kræved.
Den bygged op
Ham Slotte uden Lige;
Thi Stjerner krone deres Top,
Men Grundten favner Hjertets dunkle Rige.
De rejste sig en Sommernat;
Men de skal staa, til Tidens Maal er sat.

3.

I Glemsels Mørke
Laa gamle Norden;
Kæmpernes Styrke
Sinuldred i Jorden;
Gudernes Himmel
Var tom og død;
Dækket af Skimmel
Var Suttungs Mjød.

Da saa' i Natten
Med klare Blikke
Han Fafnerskatten
Funkiende ligge;
Da vog han Dragen
Med Guddomskraft
Og drog for Dagen
Hvad der var tabt.

Af Gravens Kammer
Gik Mænd i Brynjer,
Thor med sin Hammer,
Milde Asynjer;
Med Skjoldglands hoved
Sig Valhals Tag.
— Oldtiden leved
I Harpeslag.

Og Sangens Bue
Steg over Jorden,
Med syvfoldts Lue
Smalted den Norden.
De bittere Minder
Faldt ned som Regn,
Og Buen skinner
Som Pagtens Tegn.

„Ved Askens Grene
„Paa Ida-Sletten
„Skal gjenførene
„Sig Asætten“:
Saa Vala kvæder,
Saa Nornen vil
Hans Sangerhæder
Er Ygdrasil.

Hvad der hvisker, hvad der klager
 Inderst i en Kvindes Hjerter,
 Hvad der binder, hvad der drager,
 Kjærlighedens Fryd og Smerte —

Sødt det fra hans Harpe toned:
 Kvindens Liv, det dybe, stille,
 Underfuldt i ham forsonet
 Var med Mandens Kraft og Snille.

Signes Digter, Valborgs Sanger,
 Danmarks Stolthed, Nordens Hæder,
 Evighedens Løn nu fanger;
 Men ved Graven Kvinden græder.

Hans Christian Ørsted.

Bagbundet Ordet laa i Klosterkrogen,
 Det naa'de ikke længer, end det lød:
 Kun Haanden samlede dets Tegn i Bogen,
 Kun Lærde fattede, hvad de betød;
 Kun Guisterne fra Overtroens Esse
 Fløj vide i Vankundighedens Nat.
 Da vaagnede en ensom Grubler brat:
 Frem af hans Hjerne sprang — den første Presse.

Og det blev lyst. Sit Fængsel Ordet sprængte,
 Med tusindfoldig Styrke gik det ud;
 Til Slottets Sal, til Hyttens Vraa det trængte,
 Og overalt det bragte Kundskabs Bud;
 Det kvægede Hjerner, og det Aander died,
 Det kaldte Slægter frem til stor Bedrift;
 Og mens der staar en Linie trykket Skrift,
 Er Guttenberg til Evigheden viet.

Men se - - nu spændes over Jordens Bringe
 Et Net af Strænge mellem Nord og Syd,
 I dem der zitterer Toner, som ej klinge,
 I dem der taler Tunger uden Lyd.